

AGRAARIKYSYMYS JA VENÄJÄN NYKYTILANNE

(PUBLISISTIN MUISTIINPANOJA)

Hiljattain aikakauslehdissä julkaistiin kaksi mielenkiintoista kirjoitusta mainitusta aiheesta. Toinen likvidaattorien „Nasha Zarjassa” (№ 6, 1913 — N. Rozhkovin kirjoitus) ja toinen oikeistokadettien „Russkaja Myslissä” (№ 8, 1913 — J. J. Polferovin kirjoitus). Epäilemättä molemmat tekijät ovat kirjoittaneet artikkelinsa tietämättä mitään toisistaan, ja heidän lähtökohtansa ovat vallan erilaiset.

Ja kuitenkin molempien kirjoitusten välillä on hämmästyttävää yhtäläisyyttä. Tässä voidaan silminnähtävästi havaita — ja tämä tekeekin molemmat kirjoitukset' erikoisen arvokkaiksi — se periaatteellinen sukulaisuus, joka on olemassa liberaalisten työväenpoliitikkojen aatteiden ja vastavallankumouksellisten liberaaliporvareiden aatteiden välillä.

N. Rozhkovin esittämä aineisto on prikulleen samanlaista kuin hra Polferovin, jälkimmäisen on vain laajempi. Kapitalismi kasvaa Venäjän maataloudessa vuoden 1905 vallankumouksen jälkeen. Viljan hinnat ja maiden hinnat nousevat; maatalouskoneiden ja lannoitusaineiden tuonti kasvaa samoin kuin näiden molempien kotimainen tuotantokin. Pienlainoja antavat laitokset kasvavat; lohkitiloille siirtyvien luku lisääntyy. Työpalkat nousevat (vuodesta 1890 vuoteen 1910 — 44,2%:lla, tiedottaa N. Rozhkov unohtaen samaan aikaan tapahtuneen elinkustannusten hintatason nousun!). Laajenee kaupallinen karjanhoito, meijerituotteiden valmistus, heinäviljelys ja maataloudellinen opetus-toiminta.

Kaikki tämä on sangen mielenkiintoista, se on sanomattakin selvä. Marxilaisuuden kannalta katsoen ei ole voitu

epäilläkään, että kapitalismin kehitystä on mahdoton pysäyttää. Jos kirjoittajat olisivat vain selittäneet tätä uusilla asiatioilla, niin heitä ei voitaisi olla kiittämättä.

Mutta koko asian olemus on siinä, miten tietoja arvioidaan, mitä johtopäätöksiä niistä tehdään. Tässä N. Rozhkov on... aivan liikuttavan äkkipikainen. „Maaorjuudellinen tilanherratalous on muuttunut porvarilliseksi, kapitalistiseksi taloudeksi... siirtyminen porvarilliseen järjestelmään maataloudessa on aivan ilmeinen tosiasia... Agraarikysymys entisessä muodossaan on jäänyt pois päiväjärjestyksestä Venäjällä... Ei pidä yrittää elvyttää ruumista — agraarikysymystä vanhassa muodossaan”.

Kuten lukija näkee, johtopäätelmät ovat täysin selvät ja täysin... likvidaattorilaiset. Likvidaattorien julkaisun toimitus on liittänyt kirjoitukseen *varauksen* (niinkuin lahjottavissa ja periaatteettomissa toimituksissa on jo kauan sitten ollut tapana): „varsin monessa suhteessa me, mukamas, emme ole samaa mieltä... emme katso mahdolliseksi väittää *niin jyrkästi* kuin N. Rozhkov, että Venäjä on kulkeva nimenomaisesti 9/XI—14/VI annetun lain viitoittamaa tietä”...

Likvidaattorit „eivät ole niin” jyrkkiä kuin N. Rozhkov! Syvällistä, periaatteellista asiaan suhtautumista!

N. Rozhkov on vielä uudemman kerran todistanut kirjoituksellaan, että hän *on opetellut ulkoa* useita marxilaisuuden väittämiä, mutta *ei ole* niitä *ymmärtänyt*. Ja siitä syystä ne ovat „pulpahtaneet” hänestä niin helposti ulos.

Venäjän maataloudessa oli kapitalismin kehitys käynnissä jo vuosina 1861—1904. Jo silloin olivat olemassa kaikki tunnusmerkit, joista Rozhkov ja Polferov nyt mainitsevat. Kapitalismin kehitys ei poistanut vuoden 1905 *porvarillis-demokraattista* kriisiä, vaan valmisteli ja kärjisti sitä. Minkä tähden? Sen tähden, että vanhan, puolittain maaorjuudellisen luontoistalouden pohja oli jo järkkynyt, mutta vielä ei ollut luotu *uuden*, porvarillisen talouden *ehtoja*. Siitä johtui vuoden 1905 kriisin tavaton kärkevyys.

Tuollaisten kriisien maaperä on kadonnut, sanoo Rozhkov. Se on tietenkin mahdollista, jos puhutaan abstraktisesti, s.o. jos puhutaan yleensä kapitalismista *eikä* Venäjältä, *ei* vuodesta 1913. Marxilaiset luonnollisesti tunnustavat porvarillis-demokraattisen agraarikysymyksen olemassaolon vain erikoisissa oloissa (*ei* aina *eikä* kaikkialla).

Mutta Rozhkovilla ei ole käsitystäkään siitä, mitkä väitteet hänen olisi todistettava, jos hän haluaa saada todistetuksi *konkreettisen* johtopäätelmänsä.

Talonpojat eivät ole tyytyväisiä asemaansa? — „Mutta eiväthän talonpojat ole missään siihen tyytyväisiä”, kirjoittaa Rozhkov.

On suorastaan lapsellisen naurettavaa verrata toisiinsa ja samaistaa keskenään toisaalta länsieurooppalaisten talonpoikain tyytymättömyyttä, silloin kun näillä on maaseudulla täysin porvarillinen järjestelmä ja juridisesti säädetyt elinmuodot ja he muodostavat „järjestyspuolueita”, — ja toisaalta Venäjän *nälänhätävuo*sia, maaseudun *täydellistä* säätyjärjestelmän aiheuttamaa sortoa, *täydellistä* maorjuudellista komentoa oikeuselämän alalla j.n.e. Rozhkov ei näe metsää puilta.

Kapitalismi kasvaa, veropäivätyö (työllämaksu) vähenee, kirjoittaa hän. „Suurin osa tilanherroista”, kirjoittaa liberaali Polferov, „...kehittää yhä enemmän pesti- ja kahdavieljelysjärjestelmää, mikä on yksinomaisesti talonpojan rahan- ja maanpuutteen seurausta”.

„*Russkaja Myslin*” liberaali on vähemmän naiivi optimisti kuin likvidaattorien „Nasha Zarjan” entinen marxilainen!

N. Rozhkov ei edes kajonnut tietoihin, jotka koskevat kahdavieljelyksen, veropäivätöiden, barshtshinan, velkaorjuuden levinneisyyden *astetta nykyisellä* maaseudulla. Rozhkov sivuutti hämmästyttävän kevytmielisesti sen tosiasian, että ne ovat *yhä vielä* laajalle levinneitä. Ja tästä seuraa, että *porvarillis-demokraattinen* kriisi on edelleen kärjistynyt.

Älkää elvyttäkö ruumista, kirjoittaa likvidaattori toistaen tarkalleen liberaalin puheita, liberaalin, joka *toisin* sanoin julistaa „ruumiiksi” vuoden 1905 vaatimukset.

Me vastasimme siihen: Markov ja Purishkevitch eivät ole ruumiita. Heidät synnyttänyt ja heikäläisiä yhä synnyttävä talousmuoto ei ole ruumis. Tätä luokkaa vastaan taisteleva — sellainen on omat luokkatavoitteensa elävästi ymmärtävien elävien työläisten elävä tehtävä.

Tästä tehtävästä luopuminen on merkinä siitä, että likvidaattorit mätänevät kuin *ruumis*, — eivät he kaikki puhu „niin jyrkästi” kuin Rozhkov, mutta he *kaikki* unohtavat tai hämäävät taistelun agrariolojen (erikoisesti maanomistus-suhteiden) alalla esiintyvää purishkevitchilaisuutta sekä poliittista purishkevitchilaisuutta vastaan.

Purishkevitshien valtius elämässämme on tuon saman mitalin toinen puoli, jota maaseudulla nimitetään veropäivätöiksi, velkaorjuudeksi, barshtshinaksi, maaorjuudeksi, porvarillisen talouden yleisten perusedellytysten puuttumiseksi. Jos kerran miljonääri-isännät (Gutshkovit ja kumpp.) nurisevat ylhäällä, niin miljoonien pikkuisäntien (talonpoikien) olot alhaalla ovat siis vallan mahdottomat.

Kun työläiset asettavat tehtäväkseen taistelun käymisen purishkevitshilaisuuden perusteita vastaan, niin he eivät suinkaan poikkeaa syrjään „omista” tehtävistään „elvyttääkseen” jotain heille vierasta. Ei lainkaan. He vain tekevät *siten itselleen* selväksi *oman* taistelunsa, oman luokkansa demokraattiset tehtävät, he opettavat siten laajoille joukoille demokratismia ja sosialismia aakkosia. Sillä vain „kuninkaallis-preussilainen sosialismi” (niinkuin Marx sanoi Schweitzeriä vastaan esiintyessään)¹¹² saattaa jättää varjoon yleensä purishkevitshilaisuuden ja muun muassa maanomistussuhteiden alalla esiintyvän purishkevitshilaisuuden maaorjuudellisen kaikkivaltiuden.

Rozhkov luisui huomaamattaan Polferovin kannalle, joka sanoo: „yksinkertainen lohkominen” ei „pelastaisi” ilman voimaperäistämistä! Aivan kuin voimaperäistäminen ei alkaisi edistyä sata kertaa nopeammin, jos purishkevitshilaisuus *hävitettäisiin!* Aivan kuin kysymys olisi yksistään talonpojista,— „lohkaistaanko” heille maata vai ei,— eikä *koko* kansasta, *koko* kapitalismin kehityksestä, jonka purishkevitshilaisuus tekee rujoksi ja jota se jarruttaa!

Rozhkov lörpötteli julki likvidaattoruuden *olemuksen* osoittamalla, että kaikkikäsitävällä „yhdistymisvapaus”-tunnuksella (verratkaa sitä, miten Tuljakov käsitteli tätä tunnusta *liberaalisessa* puheessaan ja Badajev *marxilaisessa* puheessaan Valtakunnanduumassa 23/X—1913),— osoittamalla, että tällä tunnuksella *on yhteyttä* sellaiseen seikkaan, että *on rauhoitettu* agraarikysymyksen nykyiseen tilaan.

Tämä yhteys on objektiivinen tosiasia; „Nasha Zarja” ei voi pienin „varauksin” tehdä sitä olemattomaksi.

Lakkaa ajattelemasta koko kansaa, kaikessa elämässä esiintyvää purishkevitshilaisuutta, talonpoikain nälänhätää, veropäivätöitä, barshtshinaa, maaorjuutta — taistele „legaalisuuden puolesta”, „yhdistymisvapauden” puolesta, joka on muuan reformeista,—tällaisia ovat ne *ajatukset*, joita

porvaristo viljelee työläisten keskuudessa. Rozhkov ja likvi-
daattorit vain laahustavat porvariston perässä itsekään
tajuamatta sitä.

Me sen sijaan olemme sitä mieltä, että proletaari, kaikkien
työtekevien joukkojen eturivin edustaja, ei voi kulkea
omaakaan vapautustansa kohti muuten kuin käymällä kai-
kinpuolista taistelua purishkevitshilaisuutta vastaan porva-
ristonvastaisen taistelun nimessä ja sen hyväksi,— tällaisia
ovat ne ajatukset, jotka erottavat marxilaisen liberaalisesta
työväenpolitiikosta.

„*Za Pravdu*” № 36,
marraskuun 15 pnä 1913
Allekirjoitus: V. Iljin

Julkaistaan „*Za Pravdu*” lehdessä
tekstin mukaan
